

[C. J. F. Sven.]

det i Sommertiden og overveje o. s. v., giver jeg ærlig talt ikke meget for. Havde det virkelig været Ministerens Mening at gennemføre Lovforslaget, burde det have været fremsat i Tide. Det er efter mit Skøn ganske urimeligt at kaste et Lovforslag, der har en saadan Rækkevidde som dette, paa Tingets Bord, ganske kort før Samlingen tænkes sluttet. Og den anden Grund til, at jeg mener, Tidspunktet er uheldigt, er den, at den højtærede Minister aabenbart vil begrunde de væsentlige af Ændringerne i Hjælpekasseloven ved en Henviisning til, at der siden Oktober i Fjor er foregaaet en særlig Udvikling indenfor Hjælpekasserne for at afbøde Virkningerne af den ekstraordinære Arbejdsløshed. Med Hensyn hertil siger jeg, at man har jo slet ikke endnu indvundet tilstrækkelige Erfaringer til at kunne lovgive for Hjælpekasserne med en længere Fremtid for Øje. Det er muligt, at den forhaandenværende Overgangstid — hvad man jo maa haabe — snart vil være overstaaet, og da vil man langt bedre kunne se, hvorledes man skal gaa frem ved en Revision af Hjælpekasseloven. Altsaa, naar det er ud fra denne Forudsætning, man skrider til en Revision, mener jeg, at Tidspunktet er uheldigt valgt. Hvis man derimod vil holde sig paa det jævne og sige: Nu har Hjælpekasseloven haft Gyldighed i 15 Aar, der har indsneget sig forskellige Fejltagelser, vi er blevet saa meget klogere, og derfor ønsker vi en almindelig Revision af Hjælpekasseloven — nu vel, saa er det noget helt andet. Men Motiveringen for netop nu at fremsætte Lovforslaget er jo ikke, at man ønsker en generel Revision, men at man mener, at nu er det absolut nødvendigt af Hensyn til de Udgifter, Hjælpekasserne har faaet ved Ophevelsen af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Den højtærede Minister mente, at der var en stærk Modsætning mellem mine Meningsfæller her i Tinget og udenfor dette Ting, i Kommunalraadene og lignende Steder, idet de der Gang paa Gang havde stemt imod Bevillinger til Hjælpekassen og derved tilkendegivet, at de var misfornøjede og mente, at der trængtes til en Revision. Jeg synes, denne Slutning er overmaade dristig. Jeg kunde godt tænke mig at stemme imod Forslag om Bevillinger til Hjælpekassen i en Kommune, uden at jeg dog derfor vilde gaa ind for alle de Bestemmelser, der her er foreslaaet. De to Ting har i Virkeligheden intet med hinanden at gøre. Der kan udmærket godt være Kommuner,

hvor man mener, at der ikke fra Hjælpekassens Side passes tilstrækkeligt paa, der kan være Tilfælde, hvor man mener, at Hjælpekassen i det hele ikke ledes paa en saadan Maade, at man forud vil give Bevillinger, eller det kan være, at Kommunen af rent økonomiske Grunde ikke magter at strække sig videre; men derfra og til at indføre alle de Bestemmelser, som den højtærede Minister har ønsket, i det her fremsatte Lovforslag turde der dog være et Spring, saa derfor maa jeg tilbagevise en Argumentation som den, den højtærede Minister har gjort sig skyldig i, naar han vil identificere dette, at man stemmer imod en Bevilling til Hjælpekasserne, med en Tilslutning til de Tanker, der er nedlagt i det foreliggende Lovforslag.

Den højtærede Minister talte haanligt om, at naar jeg havde ønsket Ventil, var det formentlig saadanne, der ganske vilde sabotere de Bestemmelser, der her var foreslaaet. Ja, hvis den højtærede Minister ikke, da jeg talte paa det paagældende Tidspunkt, havde været saa stærkt beskæftiget med at tale med et andet højtæret Medlem af den højtærede Regering, vilde den højtærede Minister have hørt, at jeg udtrykkeligt paapegede, i hvilken Retning den af mig ønskede Ventil skulde gaa, men jeg skal gerne gentage det. Den skulde gaa ud paa, at saafremt man i en Hjælpekasse maatte overskride de Maksimalsatser, der er sat for Hjælp til Folk, der henvender sig til Hjælpekassen, skulde man henvende sig til Overøvrigheden i hvert enkelt Tilfælde og der indhente Sanktion til Overskridelsen. En saadan Bestemmelse vilde ikke i mindste Maade udmarve Lovens Bestemmelser, og jeg maa derfor ogsaa paa dette Punkt ganske tilbagevise den højtærede Ministers Udtættelser imod mig. Jeg har ikke tilsigtet at indføre en lignende laks Formulering som den, der hidtil har været anvendt, tværtimod:

Trods den Vrede imod mig, der øjensynlig var hos den højtærede Minister i enkelte Afsnit af hans Tale, begyndte Solen dog til Slut at bryde frem i det udtalte Haab om, at det trods alt skulde lykkes at naa til en Ordning. Jeg kan kun heroverfor gentage det Tilsagn, jeg i min Tale flere Gange afgav om, at vi fra vor Side er villige til en Forhandling om det fremsatte Lovforslag, sigtende til at afbøde de Misbrug, der maatte finde Sted i Hjælpekasserne, og det vil sikkert, naar der ogsaa fra den højtærede Regerings Partis Side udvises den rette Forstaaelse, være muligt at naa til et Resultat.